

Arrest

nr. 162 036 van 13 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 Quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die loco advocaat Michelle PAESHUYSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Souad Boumahdi, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft een 'beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten' (bijlage 26 quater), betekend op 2 februari 2016, en die luidt als volgt:

“(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : X

voornaam : X

geboortedatum : X

geboorteplaats : X

*nationaliteit : **Afghanistan***

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1.b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 16/12/2015 asiel in België en legde geen identiteitsdocumenten of reisdocumenten voor

De betrokkene werd gehoord op 11/01/2016 en verklaarde dat hij Afghanistan verliet maar geen exacte data weet. Hij verklaarde dat hij ongeveer anderhalve maand vóór zijn aankomst in België uit Afghanistan vertrokken is. Betrokkene verklaarde dat hij vanuit Afghanistan naar Pakistan reisde waar hij 8 dagen verbleef bij de smokkelaar op een onbekende plaats. Vandaar reisde hij verder naar Iran waar hij 14 dagen verbleef bij de smokkelaar op een onbekende plaats. De betrokkene verklaarde dat hij verder naar Turkije reisde waar hij 4 dagen verbleef in Ankara en vandaar verder reisde naar Griekenland waar hij 4 dagen verbleef in het Victoria park. Hij verklaarde dat hij vanuit Griekenland via Slovenië en via Servië naar Oostenrijk reisde waar hij 5 dagen verbleef in een opvangcentrum. Hij verklaarde dat hij vandaar doorreisde naar Duitsland waar hij 3 dagen verbleef in een opvangcentrum in een voor hem onbekende plaats. Betrokkene verklaarde dat hij verder reisde naar België waar hij arriveerde op 16/11/2015.

Hij verklaarde dat hij nooit in het bezit is geweest van een paspoort en verklaarde dat hij zijn taskara in Afghanistan achtergelaten heeft.

De betrokkene verklaarde dat hij geen asiel vroeg in Duitsland. Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek gaf betrokkene toe dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden.

Hij verklaarde dat hij ongeveer 3 dagen in een opvangcentrum verbleven had maar niet weet waar dit was.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 19/11/2015 asiel vroeg in Duitsland.

Op 19/01/2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 25/01/2016 op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Duitse instanties lieten ons ook weten dat betrokkene bij hen gekend is als Nehmati Nabi, ° 1997, Parwan, Afghanistan.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij aan de smokkelaar informatie gevraagd had over enkele Europese landen en daaruit heeft hij dan België gekozen. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan Duitsland. Hij verklaarde dat als hij in Duitsland zou willen zijn dan was hij daar gebleven en zou hij niet naar België gekomen zijn.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Vooreerst wensen we op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodacresultaat opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat de betrokkene asiel vroeg in Duitsland.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties en stelde dat als hij in Duitsland zou willen zijn dan was hij daar gebleven en zou hij niet naar België gekomen zijn. De loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven is onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. We merken verder op dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

De Duitse instanties stemden op 25/01/2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het

administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens zijn verhoor d.d. 11/01/2016 dat hij gezond is. We merken verder op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door

het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In het eerste middel en tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin

een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.3.2.3. Verzoekende partij argumenteert als volgt in het eerste middel:

“Verzoeker ten allen tijde heeft ontkend een asielaanvraag in Duitsland te hebben ingediend. Gedaagde gaat er in zijn beslissing onterecht vanuit dat verzoeker een asielaanvraag zou hebben ingediend in Duitsland.

Verzoeker zijn vingerafdrukken werden genomen in Duitsland nadat verzoeker werd gearresteerd door de politie. De politie heeft hem nadien vrijgelaten zonder hem op de hoogte te brengen van de mogelijkheden een asielaanvraag in te dienen. Niets wijst erop dat verzoeker effectief een verzoek tot asiel heeft ingediend.

Er wordt bevestigd in het laatste AIDA-rapport over Duitsland van november 2015 vermeldt immers dat:

“In practice, difficulties with registration have been reported in connection with the refusal of entry at the borders. Occasionally, it has been reported that asylum seekers were arrested by border police in the immediate vicinity of a branch of the Federal Office before they could apply for asylum. Furthermore, it is also possible that asylum applications are

not referred to the BAMF if entry to the territory is denied in "cases of apprehension" at the border.

Due to the massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2014 and 2015, the BAMF has not managed to keep up with the registration of applications. Asylum seekers are therefore now frequently registered on a preliminary basis and only receive a document entitled "confirmation of having reported as an asylum seeker" (Bescheinigung über die Meldung als Asylsuchender – BÜMA). With this document they are sent to accommodation centers or emergency shelters throughout Germany, although their application has not been formally registered. According to the government, it takes several weeks or sometimes several months for the asylum application to be registered in these cases. Asylum statistics for the period January through October 2015 indicated that 331,226 (first) asylum applications had been registered, while about 758,000 persons had been recorded as new arrivals by various authorities. This implies that more than 425,000 asylum seekers had to wait for their applications to be registered at the end of October 2015. (Aida-rapport Duitsland November 2015, p. 13-15, www.asylumineurope.org)

Vrije vertaling: in de praktijk zijn er moeilijkheden met registraties gemeld in verband met weigeringen aan de grens. Af en toe werd er gerapporteerd dat asielzoekers gearresteerd werden nabij de grens voordat zij asiel konden aanvragen. Verder, is het ook mogelijk dat asielaanvragen niet werden overgemaakt aan de BAMF indien toegang tot het grondgebied werd afgewezen in geval van aanhouding aan de grens.

Als gevolg van de enorme toename van het aantal nieuw aangekomen asielzoekers in 2014 en 2015, slaagt de BAMF er niet in om gelijke tred te houden met de registratie van de aanvragen. Asielzoekers worden vaak geregistreerd voorafgaand aan hun aanvraag en ontvangen enkel een document met titel: "bevestiging van het hebben Gemeld als asielzoeker" ontvangen (Bescheinigung über die Meldung als Asylsuchende - BUMA). Op basis van dit papier worden ze naar opvangcentra of noodopvang in heel Duitsland gestuurd, hoewel hun aanvraag niet formeel werd geregistreerd. Volgens de regering duurt het weken tot enkele maanden voordat de asielaanvragen geregistreerd werden. Asiel statistieken voor de periode van januari tot en met oktober 2015 aangegeven dat 331,226 (eerste) asielaanvragen HAD-geregistreerd, terwijl ongeveer 758.000 personen HAD werden geregistreerd als nieuwkomers door verschillende autoriteiten. Dit houdt in dat meer dan 425.000 asielzoekers aan het wachten waren op registratie van hun aanvraag. "

Gelet op bovenstaande rapport staat het onbetwistbaar vast dat Duitsland gebukt gaat onder de grote toevloed van asielzoekers en de administratie deze toevloed niet aankan. Het rapport bevestigt dat vingerafdrukken genomen worden zonder dat een asielaanvraag ingediend wordt, dat opname van asioldossiers op zich laat wachten en dat mensen worden gearresteerd zonder opname van hun asielaanvraag door de politie.

Er kan niet gegarandeerd worden dat Duitsland de asielaanvraag van verzoeker heeft opgenomen en dat deze daadwerkelijk in behandeling is.

Duitsland is momenteel het voorwerp van een uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Syrië en Irak. Gedaagde heeft zich niet de minste moeite getroost om de concrete invloed te onderzoeken voor verzoeker gelet op de uitzonderlijke grote toestroom aan migranten in Duitsland.

Hierdoor kan niet worden gegarandeerd dat het non-refoulementbeginsel zal worden gerespecteerd en verzoeker een effectief onderzoek van zijn asielaanvraag zal krijgen in Duitsland, hetwelk kan leiden tot een schending van de artikelen 3 EVRM en art. 4 Europees Sociaal Handvest. Gedaagde heeft een incorrecte toepassing gemaakt van art. 51/5 Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 18.1.b van Verordening 604/2013."

Verzoekende partij stelt in het tweede middel:

“Gedaagde motiveert dat verzoeker in perfecte gezondheid verkeert, is dit niet correct. Verzoeker heeft een gebroken neus sinds zijn vertrek uit Afghanistan. Zodra verzoeker werd overgebracht naar het opvangcentrum te Zwijndrecht werd duidelijk dat hij hiervan veel hinder ondervindt en dat hij mogelijks een operatie zou moeten ondergaan.

Verzoeker heeft ook pijn aan zijn onderbenen.

Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar Duitsland is het onduidelijk of deze behandelingen kunnen worden verdergezet. Dit kan weken tot zelfs maanden duren. Gedaagde kan niet garanderen dat de behandelingen in Duitsland worden verdergezet. (stuk 8)

Het is daarenboven duidelijk dat de Duitse autoriteiten in eerste instantie niets gedaan hebben aan dit probleem, gezien verzoeker nog steeds last heeft van ademhalingsproblemen.

Derhalve is het onredelijk dat gedaagde deze argumentatie niet in aanmerking neemt om tot een beslissing te komen. Er is minstens verder onderzoek vereist om de ernst van de medische problemen te kunnen inschatten alvorens tot uitzetting over te gaan.

Duitsland is momenteel het voorwerp van een uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Syrië en Irak. Gedaagde heeft niet de minste moeite gedaan om de concrete invloed te onderzoeken van deze problematiek op de situatie van verzoeker in Duitsland, specifiek met betrekking tot zijn medische situatie.

Dat er derhalve een schending is van de artikelen 3 EVRM en art. 4 EU-handvest.

Derhalve is de beslissing van 2/2/2016 fout gemotiveerd en onvolledig, daar verzoeker wel degelijk gezondheidsproblemen heeft en dus niet in perfecte gezondheid verkeerd, zoals door gedaagde onterecht wordt beweerd.”

2.3.2.4. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende verklaringen heeft afgelegd op 11 januari 2016.

“31/ Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Ik heb aan de smokkelaar informatie gevraagd over enkele Europese landen. Daaruit heb ik België gekozen. Het leek mij een goed land om asiel aan te vragen.

32/ Hoe is uw gezondheidstoestand?

Ik ben gezond

33/ Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?

Als ik in Duitsland zou willen zijn, dan was ik daar gebleven en zou ik niet naar België gekomen zijn. Ik wil niet naar Duitsland gaan.”

Bij confrontatie met de Eurodacresultaten heeft verzoeker volgende verklaringen afgelegd op 11 januari 2016 (zie vraag 24):

“Hoe lang heeft u in Duitsland verbleven?

+/- 3 dagen

Wanneer werden uw vingerafdrukken genomen in Duitsland?

Ongeveer 3 dagen voor mijn aankomst in België

Waar hebt u verbleven in Duitsland?

In een opvangcentrum. Waar dit was, weet ik niet."

2.3.2.5. Uit het dossier blijkt dat verzoeker op 16 december 2015 een asielaanvraag indiende in België. Uit het Eurodacresultaat blijkt dat zijn vingerafdrukken werden genomen in Duitsland op 19 november 2015. Verzoeker is bovendien bij de Duitse autoriteiten gekend onder een andere identiteit.

Verzoeker voert aan dat hij geen asielaanvraag indiende in Duitsland. Uit de samenlezing van zijn verklaring dat hij in Duitsland in een opvangcentrum heeft verbleven met de registratie van zijn vingerafdrukken op 19 november 2015 dient echter afgeleid te worden dat verzoeker zich aan de Duitse autoriteiten kenbaar heeft gemaakt als asielzoeker.

Verwerende partij wijst er in de nota terecht op dat verzoeker na overdracht aan Duitsland zijn asielaanvraag verder behandeld zal zien en dat die door de Duitse instanties zal worden beoordeeld en zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat een zorgvuldig onderzoek gevoerd werd naar de situatie in Duitsland. Er wordt verwezen naar een gezaghebbende bron, het AIDA rapport waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Verzoeker beperkt zich tot een louter ongestaafd betoog dat hij het risico loopt dat zijn asielaanvraag in Duitsland niet grondig behandeld zal worden. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten, waaronder dus ook België. Verzoeker maakt hoegenaamd niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag in Duitsland minder grondig behandeld zal worden dan in België. Dienaangaande kan nog worden verwezen naar het feit dat verzoeker verklaarde enkel in België asiel te hebben aangevraagd omdat hij aan de smokkelaar informatie gevraagd had over enkele Europese landen en hij daaruit België heeft gekozen.

De bestreden beslissing stelde dienvolgens terecht als volgt:

"De Duitse instanties stemden op 25/01/2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot november 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5). Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België,

de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.”

2.3.2.6. Waar verzoeker verwijst naar zijn gezondheidstoestand (gebroken neus en pijn aan de onderbenen), wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker op 11 januari 2016 verklaarde gezond te zijn.

Verzoeker bracht bovendien tot de indiening van het voorliggend verzoekschrift geen attesten of andere elementen bij die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat verzoeker door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Thans beweert verzoeker een gebroken neus te hebben en last te hebben van zijn onderbeen, omwille van mishandeling in zijn thuisland. Hij voegt een stuk toe opgesteld door de medisch dienst, van 11 februari 2016, waaruit blijkt dat verzoeker klaagt over pijn aan zijn knieën, waarvoor hij NSAID crème appliqueert en tabletten neemt en dat hij een afwijking heeft aan zijn neusseptum dat geen belangrijke ademhalingsstoornissen veroorzaakt.

Verzoeker maakt vooreerst geenszins duidelijk waarom die “*etsets*” mogelijk zouden kunnen verergeren bij overdracht aan Duitsland. Tevens blijkt niet dat verzoeker een gebroken neus zou hebben.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in Duitsland in zijn hoedanigheid als asielzoeker niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Hij toont in het verzoekschrift niet aan dat de nodige medicatie niet verkregen kan worden in Duitsland.

2.3.2.7. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1 In het verzoekschrift brengt verzoeker inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“Elke asielzoeker heeft recht op een grondige behandeling en onderzoek van zijn dossier rekening houdend met de concrete omstandigheden. Indien verzoeker wordt uitgewezen naar Duitsland zal niet aan deze voorwaarde worden voldaan.

Verzoeker heeft reeds geruime tijd problemen met zijn gezondheid. Verzoeker heeft gedurende enkele maanden – sinds zijn vertrek in Afghanistan - een gebroken neus, waardoor hij hinder ondervindt met ademen.

Verzoeker heeft ook last van zijn onderbenen, omwille van mishandelingen in het thuisland.

Het is mogelijk dat er een verergering van de letsel zal optreden door de overdracht aan Duitsland.”

2.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief gegrond op artikel 3 van het EVRM (cf. hierboven) niet worden gevolgd. Deze grief was immers ook opgebouwd rond de behandeling van zijn dossier in Duitsland en zijn gezondheidssituatie.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Er is niet voldaan aan de derde cumulatieve voorwaarde.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd.voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. PIETERCIL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. PIETERCIL

W. MULS